

Todellisuus pakenee käsitteitä tanssiryhmän unessa

Tekijä **Harri Kuusisaari** - 2025-04-07

Tuubansoittaja ei saa torvestaan irti kuin hönkäyksiä, kuten unessa muusikkona esiintyvälle helposti käy. © Kai Kuusisto

Surrealistinen unenomaisuus ei ole uutta Helsinki Dance Companyn ohjelmistossa, sillä jo **Carolyn Carlson** toi sitä teoksiinsa 1990-luvulla. Mutta siinä kuin ne olivat läpeensä poeettisia ja spontaanin oloisesti lihottelevia, **Annamari Keskisen** ja **Ryan Masonin** uudessa teoksessa *Dreamer* unen ja tiedostamattoman maailma on tarkkojen eleiden taidetta.

Alkukuva on kiehtova. Tanssija **Justus Pienmunne** istuu kyyristyneenä fuksianpunaiseksi sävytetyllä näyttämöllä sylissään tuuba. Hän ikään kuin yrittää soittaa sitä, muttei ulos tule muuta kuin hönkäyksiä. Minulla on joskus unessani käynyt samoin, kun on pitänyt soittaa tai laulaa jotain julkisesti. Sitten tuubisti jää jumiin seinän viereen ja tuijottaa tyhjyyteen. Samaan aikaan **Mikko Paloniemi** yrittää viritellä mikrofonia ja järjestellä johtoja, mutta hänkään ei saa tehtyä performanssin välineellään mitään.

Dreamerin yksi taso ovat tämänkaltaiset jähmettyneet välitilat, tyhjiin raukeavat aikeet, joissa asiat ottavat toisen suunnan kuin oli tarkoitus. Alitajunta ottaa vallan tietoisuudesta. Koreografipari haluaa päästä eroon juonen kahleista, paljastaa

Käytämme evästeitä (cookies) parantaaksemme käyttökokemustanne sivullamme. Sivun käyttäminen tarkoittaa evästeiden hyväksymistä.

Valintani

Estän

Hyväksyn kaikki

WPConsent

Staattisuuden vastakohtana *Dreamerissa* on rajua fyysistä toimintaa. Tanssijat kieriskelevät maassa, vapisevat kuin horkassa ja moshaavat. Ahdistus on kaoottista ja kokonaisvaltaista – niin tuttua möykkyä monelle meistä. Ihminen hakeutuu turvaan toisen luo, mitä teoksen hienot, intiimit duetot ja triot ilmentävät.

Oudot mutta silti vääjäämättömät tapahtumat seuraavat toisiaan *Dreamer*-tanssiteoksessa. © Kai Kuusisto

Lopulta **Pekka Louhio** turhautuu mikrofonin mykkyyteen ja alkaa pyörittää sitä raivoissaan kuin länkkärien lassoja. Viuhuminen yhdistyy musiikin väkivaltaisiin ääniin. Vielä suurempi vaikutus on sillä, kun **Inka Tiitinen** tarttuu mikrofoniin ja alkaa laulaa kirkkaalla äänellään. Se on kuin viesti inhimillisyyden lähteestä ja saa myös muut tanssijat havahtumaan. Musiikki muuttuu avaruudelliseksi huminaksi **Saara Viikan** sellonsoiton korostaessa humaania kerrosta.

Lopussa aamu tuntu sarastavan, mutta se ei ole toivon merkki. Yö tuo siltikin vapauden – tematiikka on tuttu **Wagnerin** *Tristanista ja Isoldesta*.

William Ilesin valosuunnittelu on tärkeässä osassa luomassa teoksen vangitsevaa vaikutelmaa. Fuksianpunainen muuttuu hempeästä fantasiamaailmasta sinisiin varjoihin ja arkisiin sävyihin. Teos välittää voimakkaan kokemuksen, jota ei silti kykene pukemaan sanoiksi. Se lienee ollut tarkoitus.

Helsinki Dance Company: Dreamer Studio Pasilassa. Koreografia: Annamari Keskinen ja Ryan Mason. Lavastus ja valot: William Iles.

Käytämme evästeitä (cookies) parantaaksemme käyttökokemustanne sivullamme. Sivun käyttäminen tarkoittaa evästeiden hyväksymistä.